

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Cdo/22/2020
Identifikačné číslo spisu: 1113233480
Dátum vydania rozhodnutia: 24.06.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Gabriela Klenková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:1113233480.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ G.. B. C. E., bývajúceho v M., M. X, 2/ R. E., bývajúcej v M., M. X, oboch zastúpených JUDr. Emíliou Korčekovou, advokátkou so sídlom v Pezinku, Malacká 2/B, proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Račianska 71, o náhradu nemajetkovej ujmy, vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 20 C 79/2013, o dovolaní žalobcov proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 30. novembra 2017 sp. zn. 3 Co 354/2016, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanej náhradu trov dovolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 26. apríla 2016 č. k. 20 C 79/2013-97 zamietol žalobu. Žalovanej nepriznal náhradu trov konania.

V odôvodnení uviedol, že žalobcovia sa domáhali náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 1.713,98 eura spolu s 8,75 % úrokom z omeškania z dôvodu, že v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 25 C 38/2011 došlo v období od 9. marca 2011 do 5. apríla 2013 k zjavným prieťahom, ktoré boli konštatované podpredsedníčkou Krajského súdu v Bratislave vo veci evidovanej pod Spr. 2278/2012 z 12. novembra 2012. Z upovedomenia o spôsobe vybavenia sťažnosti zo dňa 21. septembra 2012 považoval za preukázané, že predsedníčka Okresného súdu Bratislava I vyhodnotila sťažnosť žalobcov ako nedôvodnú, pričom po prešetrení žiadosti podpredsedníčkou Krajského súdu v Bratislave táto konštatovala, že žiadosť o prešetrenie vybavenia sťažnosti žalobcov je len sčasti opodstatnená. Žalobcovia namietali, že nesprávnym úradným postupom im bola spôsobená morálna ujma vyvolaná stavom právnej neistoty vzhľadom na dĺžku konania na Okresnom súde Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 25 C 38/2011, lebo uvedené konanie sa dotýkalo konania pred Európskym súdom pre ľudské práva a žalobou riešili využitie vnútroštátnych prostriedkov nápravy aplikáciou zákona č. 514/2003 Z. z. pred vnútroštátnym súdom. V tejto súvislosti tvrdili, že prežívali pocity utrpenia, bezmocnosti a beznádeje.

Súd prvej inštancie poukázal na ustanovenie § 3 ods. 1 písm. d), § 9 ods. 1, 2, § 17 ods. 2, 3 zákona č.

514/2003 Z. z. a skonštatoval, že žalobcovia v spore nepreukázali, že dôsledkom nimi uvádzaného nesprávneho úradného postupu im vznikli následky takej intenzity, ktoré by zakladali právo na plnenie v peniazoch. Podstatným kritériom pre priznanie nemajetkovej ujmy je posúdenie rozsahu zníženia dôstojnosti, cti, ako aj dobrého mena, či povesti dotknutej osoby. Nárok na náhradu nemajetkovej ujmy aj za predpokladu nesprávneho úradného postupu nevzniká automaticky. Samotné tvrdenie ohľadom existencie neistoty výsledku konania prebiehajúceho na Okresnom súde Bratislava I vedeného pod sp. zn. 25 C 38/2011, súd prvej inštancie vyhodnotil z hľadiska kritérií vyplývajúcich z príslušných ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z. ako nedostačujúce na priznanie plnenia v peniazoch, a preto žalobu zamietol.

O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) na základe podaného odvolania žalobcov rozsudkom z 30. novembra 2017 sp. zn. 3 Co 354/2016 rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil. Žalovanej priznal proti žalobcom plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

V odôvodnení uviedol, že argumentácia žalobcov v odvolaní nebola spôsobilá zmeniť správnosť záverov napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, keď ani v odvolacom konaní neboli zistené nové rozhodujúce skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by mohli privodiť priaznivejšie rozhodnutie v ich prospech. Skonštatoval, že súd prvej inštancie náležite odôvodnil neexistenciu žalobcami uplatneného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, aj napriek čiastočnému naplneniu skutkovej podstaty nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Bratislava I. Zdôraznil, že základné kritériá pre určenie výšky nemajetkovej ujmy v peniazoch sú uvedené v ustanovení § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z., z hľadiska ktorého žalobcami tvrdená existencia neistoty výsledku prebiehajúceho súdneho konania a pocity beznádeje, utrpenia a bezmocnosti z jeho výsledku, nepostačujú na priznanie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy. Vo vzťahu k rozhodnutiu Najvyššieho súdu Českej republiky žalobcami konštatoval, že súd nie je viazaný rozhodnutiami všeobecných súdov iného štátu a na účely výkladu platného práva, je jeho použitie ako prameňa práva absolútne vylúčené. Odvolací súd napokon uviedol, že žalobcovia vo zvyšku svojho odvolania argumentovali už len ničím nepodloženými subjektívnymi názormi ohľadom absencie nestrannosti zákonnej sudkyne, ktorá bola v rozhodnom čase predsedníčkou Okresného súdu Bratislava I a vybavovala sťažnosť odvolateľov na prietahy, a preto ostatné odvolacie tvrdenia vyhodnotil v ich súhrne ako právne irelevantné. Napadnuté rozhodnutie ako vecne správne potvrdil v súlade s ustanovením § 387 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podali žalobcovia dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovali z ustanovení § 420 písm. e) a písm. f) CSP. Uviedli, že postupom a rozhodnutiami súdov nižších inštancií došlo k odmietnutiu spravodlivosti, k porušeniu práva dovolateľov na spravodlivé súdne konanie a k porušeniu princípu právnej istoty a legitímneho očakávania. Podľa ich názoru, napadnuté rozsudky sú nedostatočne odôvodnené a z tohto dôvodu arbitrárne. Žalobcovia vytýkali odvolaciemu súdu, že aplikoval na odvolacie konanie ustanovenia Civilného sporového poriadku, hoci bol povinný aplikovať ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku vzhľadom k tomu, že odvolanie bolo podané 29. júna 2016 s uplatnením odvolacích dôvodov podľa § 221 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku. Ďalej namietali, že im súdy nesprávnym procesným postupom znemožnili, aby v kompenzačnom konaní o odškodnení plnohodnotne uskutočňovali a realizovali ich procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu ich práva na spravodlivý proces, a to najmä tým, že neboli poučení o ich procesných právach a povinnostiach. Poukázali na zaujatosť zákonnej sudkyne JUDr. Anny Kašajovej, ktorá vydala rozhodnutie v konaní o ich sťažnosti na prietahy v konaní a potom konala a rozhodovala vo veci samej ako zákonná sudkyňa. Žalobca 1/ tiež poukázal na to, že mu nebolo doručené uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 9 NcC 21/2014-25 z 28. februára 2014, ktoré bolo doručené iba žalobkyni 2/. Ďalej namietali, že neboli splnené podmienky na verejné vyhlásenie rozhodnutia odvolacieho súdu, keďže neboli riadne a včas elektronicky upovedomení o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku na mailovú adresu, a zároveň termín verejného vyhlásenia nebol riadne a včas zverejnený na webovej stránke súdu. Zároveň spochybnili platnosť poverenia udeleného žalovanou svojmu zamestnancovi G.. A. D.. Napokon namietali, že súdy sa nedôsledne vysporiadali s posúdením predpokladov zodpovednosti

štátu za nemajetkovú ujmu, keď nemožno postupovať iba podľa zákonnej úpravy (zákon č. 514/2003 Z. z.), ale tiež v súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, pričom pre potrebu objektivizácie skutkového stavu mali vykonať test proporcionality v zmysle rozhodovacej praxe Ústavného súdu Slovenskej republiky. Navrhli zrušiť rozhodnutia súdov nižších inštancií a vec vrátiť na ďalšie konanie.

4. Žalovaná sa k doručenému dovolaniu písomne nevyjadrila.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolačný súd“ resp. „najvyšší súd“) príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 428 CSP) a či sú splnené podmienky podľa § 429 CSP a v rámci dovolacieho prieskumu dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné.

6. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých civilný súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (napr. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 4/2011).

7. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (napr. rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, sp. zn. 2 Cdo 132/2013, sp. zn. 3 Cdo 18/2013, sp. zn. 4 Cdo 280/2013). Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (porovnaj rozhodnutie sp. zn. 1 Cdo 6/2014).

8. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

9. Podľa § 420 písm. e) a písm. f) CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10. Podľa § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolačný dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

11. Podľa § 440 CSP dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný tak, ako sú obsahovo vymedzené v podanom dovolaní.

12. Podstata práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94).

13. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava

priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov v tom - ktorom konkrétnom konaní, pričom miera tohto porušenia znamená porušenie práva na spravodlivý proces.

14. Zásada zákonného sudcu predstavuje v právnom štáte jednu zo základných garancií nezávislého a nestranného rozhodovania súdu a sudcu. Táto zásada je ústavnou zárukou pre každého účastníka konania, že v jeho veci bude rozhodovať súd a sudcovia, ktorí sú na to povolaní podľa vopred známych pravidiel, ktoré sú obsahom rozvrhov práce upravujúcich pridelovanie súdnych prípadov jednotlivým sudcom tak, aby bola zachovaná zásada pevného pridelovania súdnej agendy a aby bol vylúčený (pre rôzne dôvody a rozličné účely) výber súdov a sudcov „ad hoc“ (m. m. I. ÚS 239/04, IV. ÚS 257/07). Rozhodovanie vecí zákonným sudcom (aj súdom) je tak základným predpokladom na naplnenie podmienok spravodlivého procesu (IV. ÚS 345/09, III. ÚS 212/2011).

Zo stabilnej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavného súdu“) je zrejmé, že za zákonného sudcu treba považovať sudcu, ktorý spĺňa zákonom určené predpoklady na výkon sudcovskej funkcie, bol natrvalo alebo dočasne pridelený na výkon funkcie k určitému súdu, jeho funkcia nezanikla a bol určený na prejednanie konkrétnej veci v súlade s rozvrhom práce súdu (III. ÚS 116/06).

15. V preskúmvanej veci predmetom posúdenia dovolacím súdom bolo namietané porušenie procesných práv žalobcov v súvislosti uplatneným dovolacím dôvodom podľa § 420 písm. e) CSP tým, že vo veci rozhodovala zákonná sudkyňa, ktorá v minulosti ako predsedníčka súdu rozhodovala vo veci sťažnosti žalobcov na prieťahy v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I vedenom pod sp. zn. 25 C 38/2011, pod Spr. 2121/2012. Z obsahu spisu vyplýva, že zákonná sudkyňa JUDr. Anna Kašajová po pridelení veci elektronicky, bezodkladne oznámila skutočnosti týkajúce sa posúdenia jej zaujatosti, pre ktoré sa cítila byť vo veci zaujatá z dôvodu, že ako predsedníčka Okresného súdu Bratislava I rozhodovala o sťažnosti žalobcov v spore vedenom pod sp. zn. 25 C 38/2011 (č. 1. 23 spisu). O vznesenej námietke zaujatosti bolo rozhodnuté predsedníčkou Okresného súdu Bratislava I tak, že nepovažovala za dôvodné pochybovať o nezaujatosti zákonnej sudkyne. Uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 9 NcC 21/2014-25 z 28. februára 2014 bolo nadriadeným súdom rozhodnuté, že zákonná sudkyňa nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania v tejto veci. Predmetné uznesenie bolo žalobcom riadne doručené, a to žalobcovi 1/ dňa 10. apríla 2015 a žalobkyni 2/ dňa 3. marca 2015.

16. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že z pohľadu ľudskoprávneho a z pohľadu práva na nestranného sudcu ako komponentu práva na spravodlivý proces vyvinul Európsky súd pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) dve previazané stránky nestrannosti (Piersack v. Belgicko, sťažnosť č. 8692/79, rozsudok ESLP z 1.10.1982; Pohoska v. Poľsko, sťažnosť č. 33530/06, rozsudok ESLP z 10.1.2012). Nestrannosť má stránku subjektívnu a stránku objektívnu, a tie sú overované rovnomennými testami. ESLP zdôrazňuje význam nestrannosti sudcu pre dôveru verejnosti v súdnictvo, a to jednak vo všeobecnosti (Olujic v. Chorvátsko, sťažnosť č. 22330/05, rozsudok ESLP z 5.2.2005, bod 57), ale osobitne pri objektívnom teste (Kinský v. Česká republika, sťažnosť č. 42856/06, rozsudok ESLP z 9.2.2012, bod 87). Nestrannosť je vo vnímaní ESLP absenciou zaujatosti či predsudku vo veci, pričom nestrannosť môže byť overovaná už spomenutým subjektívnym a objektívnym testom. Východiskom je subjektívny test, v ktorom sa zisťuje osobné presvedčenie, postoj sudcu, resp. jeho záujem v prerokúvanej veci. Osobná nestrannosť sudcu sa predpokladá, kým sa nepreukáže opak. Takýmto „opakom“ môže byť sudcom prejavené nepriateľstvo, neznášanlivosť alebo ak si napríklad sudca z osobných dôvodov vyhradí prerokovanie veci pre seba. Požiadavka nestrannosti nemôže byť dostatočne naplnená len subjektívnym testom, ktorý je náročný z hľadiska preukazovania. Na subjektívny test teda plynule nadväzuje test objektívny, ktorý si všíma, či sudca vykazuje legitímne pochybnosti z hľadiska jeho nestrannosti. Podľa ESLP musí byť ustálené, či existujú zistiteľné skutočnosti, ktoré môžu vzbudzovať pochybnosti o nestrannosti sudcov, a v tomto zmysle môže mať aj zdanie určitú dôležitosť.

17. Je nepochybné, že žalobcovia ako strana sporu nevyužili svoje právo namietat zaujatosť sudcu, o ktorom boli poučení súdom prvej inštancie v zmysle poučovacej povinnosti súdu o procesných právach a povinnostiach, napr. spolu s predvolaním na nariadené termíny pojednávania. Tvrdenia žalobcov v dovolaní, že nemali vedomosť o oznámení a obsahu skutočností pre ktoré sa zákonná sudkyňa cítila byť

zaujatá, dovolací súd nepovažoval za opodstatnené, lebo dôvod vznesenej námietky zaujatosti zákonnou sudkyňou vyplýva z obsahu uznesenia nadriadeného súdu. Nejedná sa o podanie strany v spore, ktoré by malo byť doručované a ku ktorému by sa mali právo vyjadriť. Navyše strany majú právo uplatniť námietku zaujatosti proti sudcovi z dôvodov uvedených v ustanovení § 49 CSP pre jeho pomer k sporu, k stranám, ich zástupcom alebo osobám zúčastneným na konaní, ktorú je potrebné uplatniť najneskôr do siedmich dní, odkedy sa strana dozvedela o dôvode, pre ktorý je sudca vylúčený. Na opakované námietky zaujatosti podané z toho istého dôvodu sa neprihliada, ak už o nich rozhodol nadriadený súd (§ 53 CSP).

18. Zákonná sudkyňa v danej veci nerozhodovala vo veci samej, len posudzovala opodstatnenosť podanej sťažnosti v inej prejednávanej veci ako predsedníčkou súdu. Po pridelení tejto veci na prejednanie a rozhodnutie elektronicky v zmysle platného rozvrhu práce, oznámila skutočnosti, ktoré by mohli vzbudzovať pochybnosti o jej nezaujatosti, o ktorých bolo rozhodnuté procesným postupom vyplývajúcim v tom čase z ustanovení Občianskeho súdneho poriadku. Uplatnený dovolací dôvod podľa § 420 písm. e) CSP preto nie je dôvodný.

19. Vo vzťahu k namietanému porušeniu procesných práv žalobcov v súvislosti s ich neupovedomením včas a riadne o termíne verejného vyhlásenia napadnutého rozhodnutia, a uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP, dovolací súd uvádza, že z konštantnej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že povinnosť verejného vyhlásenia rozsudku patrí k ústavným princípom právneho štátu, je bezvýnimčná a vyplýva z čl. 142 ods. 3 ústavy. Ústavné a procesné záruky práva na súdnu ochranu a inú právnu ochranu sa vzťahujú len na súdne pojednávanie, ale nie na verejné vyhlásenie rozhodnutia (porov. sp. zn. II. ÚS 88/01, sp. zn. I. ÚS 121/09). Prítomnosť strany na vyhlásení rozsudku je poňmaná ako právo, nie aj ako povinnosť (sp. zn. IV. ÚS 110/03).

20. Konštatovanie, že rozsudok bol vyhlásený verejne, predpokladá, aby súd dal najavo, že rozsudok vyhlási. Minimálny štandard takéhoto oznámenia predpokladá osobitný postup súdu, ktorý smeruje k verejnosti (informovanie o čase a mieste vyhlásenia rozsudku spôsobom v takomto prípade obvyklým, napr. na oznamovacej tabuli súdu, na internetovej stránke súdu) bez ohľadu na to, či pri konkrétnom vyhlásení rozsudku verejnou právo na prítomnosť využije alebo nie (sp. zn. II. ÚS 85/02).

21. Z obsahu spisu vyplýva, že termín verejného vyhlásenia rozhodnutia odvolacím súdom bol oznámený štandardným spôsobom a to oznámením o mieste a čase vyhlásenia rozhodnutia bez nariadenia pojednávania na úradnej tabuli súdu dňa 24. novembra 2017 (č. 1. 113 spisu). Ústavná požiadavka verejného vyhlásenia rozsudku v spojení s právom na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 a čl. 142 ods. 3 ústavy bola splnená, lebo pre naplnenie dikcie princípov spravodlivého konania je nepochybné, že došlo k verejnemu vyhláseniu rozsudku a o mieste a čase jeho verejného vyhlásenia boli verejnou i strany riadne upovedomené. Riadnym upovedomením sa má na mysli preukázanie, že do dispozičnej sféry a vedomia verejnosti a strán sporu sa dostalo oznámenie súdu o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku, a to prinajmenšom spôsobom zákonným, na takéto oznámenie obvyklým a legitímne očakávaným. Naplneniu týchto predpokladov pre ústavne súladný postup súdov pri verejnom vyhlásení rozsudkov konvenuje napr. oznámenie o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku (porov. sp. zn. II. ÚS 169/2019).

22. K uplatnenej námietke žalobcov, že súd im termín verejného vyhlásenia rozhodnutia neoznámil elektronicky na mailovú adresu, dovolací súd dodáva, že z obsahu spisu nevyplýva, aby žalobcovia výslovne o to požiadali v zmysle ustanovenia § 219 ods. 3 CSP. Len uvedenie mailovej adresy žalobcu 1/ v žalobe, resp. v odvolaní pri údajoch o adrese jeho bydliska, nespĺňa túto požiadavku. Postupom odvolacieho súdu pri verejnom vyhlásení rozsudku nedošlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, a preto uplatnený dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP nie je dôvodný.

23. Vo vzťahu k námietke týkajúcej sa aplikácie ustanovení Civilného sporového poriadku odvolacím súdom, dovolací súd dodáva, odvolací súd postupoval správne v súlade s princípom okamžitej aplikability ustanovení Civilného sporového poriadku na všetky začaté i prebiehajúce konania v súlade s

princípom justifikácie procesných úkonov (§ 470 ods. 1, 2 veta prvá CSP). Uplatnená námietka nebola dôvodná.

24. K namietanému náležitému neposúdeniu uplatneného nároku v súlade s judikatúrou ESĽP, dovolací súd uvádza, že sudy nižších inštancií zákonné podmienky pre dôvodnosť uplatneného nároku náležite posúdili, ako aj odôvodnili, a preto možno konštatovať, že napadnuté rozhodnutie spĺňa náležitosti odôvodnenia v zmysle § 393 ods. 2 v spojení s § 220 ods. 2 CSP.

25. Z týchto dôvodov dovolací súd odmietol dovolanie žalobcov, lebo smeruje proti rozhodnutiu proti ktorému nie je prípustné v zmysle § 447 písm. c) CSP.

26. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa ustanovenia § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP a zásadou úspechu žalovanej v dovolacom konaní vyplývajúcou z ustanovenia § 255 ods.1 CSP. V záujme rozumného usporiadania procesných nárok strán v súlade s princípom procesnej ekonómie (čl. 4 v spojení s čl. 17 Základných princípov CSP) žalovanej náhradu trov dovolacieho konania nepriznal (porov. R 72/2018).

27. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.